

Declaració política del Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya

JUAN CARLOS NO ES CAP SOLUCIÓ

La lenta mort del dictador Franco ha posat en relleu la personalització despòtica del règim i el preu d'aquests 36 anys que hem patit: manca de llibertats, opressió de les nacionalitats, explotació directa i indirecta dels nostres pobles, manteniment d'estructures econòmiques que només han fomentat la desigualtat i els desvergonyits beneficis de l'oligarquia, repressió brutal com a única resposta a les reivindicacions i exigències obreres i populars, etc.

El "continuïsm" del franquisme per Juan Carlos, garantit pel seu jurament a les Corts i per haver-se co-responsabilitzat de l'opressió i de la repressió a què ens ha sotmés el Dictador, és, doncs, la continuïtat de l'impediment de l'exercici de la sobirania popular, de l'opressió nacional, de l'omnipotència dels monopolis, de la maniobra associacionista, del "Decret-Llei Anti-terrorista" -veritable estat d'excepció contra les mobilitzacions sindicals i populars-, de la immunitat policíaca i de l'arbitrària administració de justícia, etc.

La violència engendrada pel franquisme i la seva incapacitat per suprimir eficaçment les lluites populars són els trets més visibles de la crisi del sistema. El seu problema més profund és haver perdut la capacitat d'iniciativa en tots els camps, anar a remolc dels esdeveniments, posant pedaçs amb l'únic criteri d'allargar el dia de la seva mort. El règim està, sigui quina sigui la fórmula per a intentar perpetuar-lo, políticament acabat. No pot canviar ni evolucionar: el franquisme és incompatible amb la democràcia i amb les llibertats nacionals, per mínimes que siguin.

La crisi econòmica, del ensenyament, de la sanitat, el caos urbanístic, l'atur forçós, l'augment del cost de la vida, la manca d'inversions, l'evasió de capitals, etc., no poden ser resolts per uns governs supeditats als interessos dels sectors més retardats de l'oligarquia, dependents de la política USA i de la corrupció que ells mateixos mantenen. Les decidides reformes d'estructures (social, econòmica i política) necessàries per superar aquesta situació, sols es poden emprendre restituint la sobirania al poble, essent el poble el protagonista del poder polític i econòmic.

ELS AVENÇOS DE LA LLUITA DEMOCRÀTICA

Enfront d'aquesta situació, s'alcen uns pobles cada cop més decidits a lluitar per la seva llibertat. Innombrables expressions i lluites democràtiques s'han desenvolupat de forma creixent des del mateix any 1939. De dia en dia aquestes lluites s'han estès, malgrat la repressió i les víctimes que ha causat, fins a mostres darreres tan encoratjadores com la impressionant vaga general al País Basc dels darrers dies de setembre i la victòria obtinguda per les candidatures democràtiques a les recents eleccions sindicals, prova de la força i voluntat de protagonisme del moviment obrer. Es a aturar aquests avenços que ha estat dirigit l'increment de la repressió com a resposta d'un règim agonitzant.

Les manifestacions de la consciència nacional catalana són cada dia més clares i més rotundes: adhesions massives al projectat Congrés de la Cultura, denúncia ciutadana contra els divuit regidors de Barcelona que van votar contra la cultura catalana, les vagues, manifestacions i actes de tot tipus amb què s'ha expressat la resposta popular

davant les darreres execucions. Podríem allargar la llista d'expressions i lluites democràtiques recents a tots els indrets de Catalunya, fins arribar de manera objectiva a la conclusió que, majoritàriament, el nostre poble vol la llibertat i la democràcia.

Aquestes lluites populars i la crisi profunda del sistema fan que, cada cop més acceleradament, sectors fins ara -per acció o per omisió- dintre l'òrbita del règim, se situïn a favor de posicions democràtiques. Amples sectors de la burgesia, especialment catalana, l'Església i sectors creixents de l'Exèrcit, es van adherint a la lluita anti-feixista, deixant el franquisme cada vegada més buit de base social. No faltaran, però, els qui davant el miratge "Juan Carlos" triguin encara a adonar-se de la inoperància de la falsa solució continuïsta.

L'ALTERNATIVA DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

La situació política només té, doncs, dues alternatives: el continuïsmes de Juan Carlos o el trencament democràtic. El continuïsmes, en la mesura que no pot resoldre cap dels problemes greus que patim, per molt que millori la façana del règim amb "equips Fraga" o "Areilza" (equips lligats de mans perquè han d'acceptar l'herència franquista, les seves lleis i institucions d'opressió), allunyarà tota solució real, agreujarà les tensions socials, accentuarà la inestabilitat política i mantindrà l'Estat espanyol en crisi permanent.

Només el rebuig del continuïsmes Juancarlista i el revocament de les lleis fonamentals del franquisme i de tots els òrgans i institucions que l'han configurat o que intentin de perpetuar-lo, és a dir, només el trencament democràtic, pot ser l'inici del camí per a satisfer les exigències populars i nacionals.

Es amb aquesta convicció que l'Assemblea de Catalunya, des de la seva constitució el 7-11-71, ha expressat la seva alternativa, en aquests termes:

"Nosaltres, catalans de diferents tendències pertanyents i no pertanyents a organitzacions polítiques, de diversos sectors de la població, obrers, camperols, estudiants, intel·lectuals, professionals i ciutadans en general, de Barcelona i de comarques, reunits en Assemblea, malgrat que som conscients que les actuals circumstàncies dificulten d'esgotar les possibilitats de representació, formulem la present Declaració:

L'actual crisi del règim, de la qual el procés de Burgos fou una manifestació sobresortint, la progressiva presa de consciència i la mobilització de les classes populars, i la necessitat d'oposar-nos fermament a la maniobra continuïsta d'instaurar Juan Carlos com a successor, a títol de rei, del dictador, exigeixen l'adopció unitària d'una alternativa democràtica basada en els punts mínims acceptables per les forces i sectors representats a l'Assemblea, alguns dels quals tenen objectius divergents a llarg termini, però que coincideixen en l'objectiu immediat de l'enderrocament del franquisme. Aquests punts de coincidència són els següents:

1. La consecució de l'Amnistia general pels presos i els exiliats polítics.

2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical- de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.

3. El restabliment provisional de les institucions i els principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.

4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Aquests 4 punts són les condicions mínimes que garanteixen als demòcrates catalans una ruptura realment democràtica, que tan sols s'assumirà si, a nivell de tot l'Estat espanyol es configura una alternativa unitària que, assumida per la gran majoria de les forces polítiques i socials, democràtiques i anti-feixistes, inclogui plenament les exigències de tots els seus pobles concretant al mateix temps l'instrument polític provisional que permeti d'iniciar el procés vers una nova configuració de l'Estat espanyol que garanteixi la plena i directa participació popular.

La dictadura, però, no acabarà per ella mateixa. Sense el protagonisme de les masses, sense les seves lluites progressivament enfortides per mitjà d'una unitat política expressada i secundada, no serà possible el trencament democràtic. Aquesta unitat ha de passar per l'acció coordinada, fonamentalment, de les instàncies unitàries existents o que puguin aparèixer.

La conquesta del poder per i per al poble exigeix la conquesta d'uns poder polítics autònoms a les diferents nacions de l'Estat espanyol. Per això, en darrer terme, l'única garantia que les conquestes democràtiques seran instrument al servei del poble, és per als demòcrates catalans, tal com està formulat al punt 3 de l'Assemblea de Catalunya, l'establiment immediat i efectiu del Govern Provisional de Catalunya des del mateix moment del trencament democràtic.

VERS EL TRENCAMENT DEMOCRÀTIC

Des de la seva constitució, l'Assemblea de Catalunya, que és la instància més representativa de les aspiracions democràtiques catalanes, ha desplegat les seves funcions bàsiques: popularització de la seva alternativa política, impulsó o coordinació de les lluites democràtiques cap al trencament. En aquest camí i en aquests moments històrics decisius, en què no hi caben actituds d'expectativa, l'Assemblea de Catalunya CRIDA:

Al poble de Catalunya:

. A propulsar i consolidar la conquesta de parcel·les de llibertat i explicitar les seves alternatives polítiques sectorials, locals i comarcals, com a elements bàsics per a intensificar les lluites i les més diverses activitats democràtiques, que han de culminar en les grans mobilitzacions pacífiques que precipitaran el trencament.

. A obrir un ampli debat, en tots els indrets del país, sobre el procés de ruptura democràtica que ajudi a avançar amb més decisió que mai en la constitució del Govern Provisional de Catalunya.

A tots els pobles de l'Estat espanyol:

A la coordinació immediata d'una àmplia i decidida mobilització cívica, a l'acceleració de l'entesa entre totes les plataformes i organismes unitaris que han explicitat la seva ferma voluntat de trencament democràtic, com a pas previ vers el pacte sense exclusions, del qual ha de sortir la necessària alternativa unitària al franquisme, a nivell d'Estat.

A tots els pobles i governs d'Europa i a tots els demòcrates d'arreu del món:

A prendre consciència que la lluita dels pobles de l'Estat espanyol contra la dictadura feixista i els seus intents de perpetuar-se és la continuació de la lluita que tots els pobles del món van dur a terme contra el nazisme i els seus aliats durant la 2ª Guerra Mundial; i -seguint l'exemple d'Holanda, Mèxic, la República Democràtica Alemanya i Suècia- a intensificar llur ajut i llur solidaritat per tal d'aconseguir la derrota del darrer feixisme que resta a Europa i la ruptura pacífica que ens condueixi a la democràcia.

Catalunya, 29 d'Octubre de 1975